

Arrest

nr. 273 639 van 2 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Koerdische afkomst, heeft u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Shirvan. U huwde in 1996 met F. A. (...). Uw echtgenoot en uw moeder kwamen tijdens uw zwangerschap om bij een verkeersongeval. U heeft een dochter, N. A. (...) (geboren op 23 april 2004) die momenteel in Luxemburg verblijft en daar om internationale bescherming heeft verzocht. Uw hoofdverblijfplaats in Iran was in Teheran. U pendelde omwille van uw werk tussen Teheran, Shahrar en Eslamshahr. Uw woningen werden door uw werk geregeld. In 1386 (2007/2008) studeerde u aan de universiteit Haraz Amol en werd u uitgeroepen tot toezichthouder van de studentencomplexen. Na drie maanden werd u door de Sepah-e Pasdaran-e (hierna Sepah; Revolutionaire Garde) benaderd om voor

hen te werken. U ging bij hen aan de slag. U stond onder de verantwoordelijkheid van H. A. (...) en A. A. (...). Aanvankelijk voerde u administratieve taken uit, zoals het bezorgen van brieven. Dit was om u te testen. U moest eigenlijk een militaire opleiding volgen, maar dat weigerde u te doen. U weigerde sindsdien meermaals een opdracht uit te voeren waardoor u problemen kende binnen de Sepah en in het bijzonder met mevrouw E. (...). In 1387 (2008/2009) liep er een protestactie uit de hand. U werd opgeroepen om er naartoe te gaan en nam uw dochter mee. U was daar om de betogers uiteen te drijven, waarbij ook traangas werd gebruikt. U weigerde dit te doen, waardoor u klappen kreeg van El. A. (...), die u zei dat u nutteloos was. Ze trok u aan de kant waarbij uw schouderblad uit de kom ging. U probeerde sindsdien tevergeefs de Sepah te verlaten. Vlak voor de verkiezingen in 1388 (2009), kreeg u de verantwoordelijkheid over de campagne van toenmalig president Ahmadinejad. U had de leiding over een ondersteunend team dat zijn campagne promootte. Hetzelfde deed u bij de volgende verkiezingen voor Hasan Rohani. Daarnaast was u verantwoordelijke van enkele militaire basissen: Seyed Al Shahada in Teheran, Ghaeniyeh en Hejab in Vavan en Kolsan in Eslamshahr. U werd door een chauffeur vervoerd. Uw taken bestonden er onder meer in om pelgrimstochten te begeleiden, toe te zien op de verdeling en het gebruik van schoolboeken, de ideologie van de geestelijk leider te onderwijzen en geld in te zamelen voor minderbedeelden. In de periode 1386-1389 (2007-2011) werd u in drie verschillende woningen ingezet om mensen te bespioneren. U koos er evenwel voor om niet alles te rapporteren dat u zag. Er waren ook zaken die u eigenlijk moest doen, maar die u weigerde, zoals het voorbereiden van de wapens voor militaire parades. In plaats daarvan hield u toezicht over de opslagplaats van de wapens. Als u weigerde om bijvoorbeeld iemand fysiek te straffen, dan gebeurde het dat u zelf deze fysieke straf moest ondergaan. Zo werd u het slachtoffer van zweepslagen en een taser. Een andere taak bestond erin om boeken samen te vatten. Dit deed u zo goed, dat u gevraagd werd om zelf boeken te schrijven. Het eerste boek dat u schreef werd onder uw eigen naam uitgegeven, maar twee volgende boeken werden uitgegeven onder de naam van S. H. (...), de kleinzoon van de baas van de uitgeverij. Toen u de baas van de uitgeverij daarmee wilde confronteren, zag u dat hij in een rolstoel zat en vergaf u hem. U diende, hoewel u dit aanvankelijk wel van plan was geweest, geen klacht in. Dit gebeurde in de periode 1387-1392 (2008-2014). Tijdens deze periode gaf u ook les. In 1390 (2011/2012) deed u een aanvraag om te mogen overgaan naar het ministerie van onderwijs. U moest zich registreren, en als u na tien jaar lesgeven aan de voorwaarden voldeed, zou u kunnen worden aangenomen. Aan het einde van de tweede maand van 1392 (mei 2013) nam u deel aan de verkiezingen van de gemeente Vahidieh. U had daarvoor al twee jaar voor het gemeentebestuur gewerkt, maar door aan deze verkiezingen deel te nemen zou u afdelingshoofd kunnen worden. U kreeg 50 miljoen toeman om campagne te voeren, maar u wilde dat geld liever sparen om scholen te kunnen herstellen. Hierdoor kreeg u het geld niet. Er waren elf kandidaten. Volgens de officiële uitslag die werd bekendgemaakt op 27.03.1392 (17 juni 2013) kreeg u 821 stemmen. De personen die in uw naam toezicht hadden gehouden op het tellen van de stemmen, zeiden echter dat u 18721 stemmen had behaald. Uw kiezers beslisten samen een petitie te laten rondgaan en klacht in te dienen. Het enige dat u hoefde te doen, was naar de rechtbank komen wanneer u daarvoor werd opgeroepen. In de maand day van 1392 (december 2013/januari 2014) moest u zich gaan melden bij het gerecht. Op het moment dat u daar aankwam, kreeg u echter telefoon van mevrouw E. (...), die met u wilde spreken over de klacht. U ging naar de basis van Parandak waar mevrouw E. (...) u zei dat u later een brief zou ontvangen om het verder te bespreken. Die brief kreeg u in de maand tir van 1393 (juni/juli 2014). Een week na het ontvangen van de brief, op 15 tir 1393 (6 juli 2014) moest u zich aanmelden op de basis. Men zei u dat men u zou vergeven omdat u een alleenstaande moeder was en een goed werkverleden had. Drie of vier maanden later, in aban 1393 (oktober/november 2014) kreeg u van uw vriendin N. (...) de waarschuwing dat u het land moest verlaten. Een derde keer dat er sprake was van een klacht (de tweede was die tegen de uitgeverij, die u uiteindelijk niet indiende, de eerste die in verband met de verkiezingen), was nadat u door mevrouw Az. (...) was aangesproken over uw make-upgebruik, dat slechts in beperkte mate was toegestaan. U wees erop dat een andere vrouw, mevrouw Es. (...), veel meer make-up gebruikte, zonder dat daarvan iets werd gezegd. Hierna werd u achtervolgd door een man, tegen wie u uiteindelijk klacht neerlegde. U werd gestalkt opdat u een klacht zou intrekken. U weet niet of de stalking te maken had met de verkiezingen of met de uitgeverij. Na de waarschuwing van N. (...) bereidde u uw vertrek voor en twee maanden later, in de maand day 1393 (december 2014/januari 2015) vertrok u samen met uw dochter uit Iran. De smokkelaar had voor u Afghaanse identiteitsdocumenten geregeld, die u moest tonen in het geval van controle. Naast uw dochter reisde ook Am. (...), de zoon van uw schoonzus, met u mee. Am. (...) en zijn zus zijn van Afghaanse afkomst. U reisde eerst naar Turkije en stapte daar op een boot om naar Griekenland te gaan. Bij het instappen op de boot, moest u van de smokkelaar al uw tassen afgeven. U slaagde erin nog enkele documenten te fotograferen. U kwam aan in Griekenland en gaf op 9 maart 2016 vingerafdrukken op het eiland Chios. U gebruikte op dat moment uw Afghaanse identiteit. Toen u enkele maanden later naar Athene ging, gaf u aan wat uw echte naam en nationaliteit waren. Omdat u echter niet over originele identiteitsdocumenten beschikte, kon dit niet worden aanvaard. Het was pas nadat uw dochter in juni 2019 Griekenland had

verlaten, dat u aan uw familie vroeg om uw Iraanse paspoort op te sturen zodat u uw identiteit bij de Griekse autoriteiten kon laten wijzigen. In juli 2019 reisde u verder naar België, waar u op 8 juli 2019 uw verzoek om internationale bescherming indiende. In juli 2021 werd u gecontacteerd door uw vriendin in Griekenland, O. (...). Zij had van de smokkelaar een deel van de documenten teruggekregen die hij in 2016 van u had afgenomen. O. (...) stuurde u deze documenten op zodat u ze bij het Commissariaat-generaal kon indienen. Bij terugkeer naar Iran vreest u vergelding door de Sepah.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina van uw paspoort (dd. 02.01.2010); kopies van de eerste pagina's van uw oude shenasnameh (geboorteboekje) en uw nieuwe shenasnameh; kopies van de eerste pagina's van de shenasnameh van uw dochter, broers en zussen; een kopie van de shenasnameh van uw vader; kopies van de Duitse verblijfsdocumenten van uw broer, uw schoonzus en de zoon van uw schoonzus en van het Duitse rijbewijs van uw broer; uw rijbewijs; uw studentenkaart; de Afghaanse identiteitsdocumenten waarmee u en uw dochter reisden; een kaartje dat u kreeg bij aankomst in een vluchtelingenkamp in Chios; een kopie van een Griekse kaart waarmee u recht had op bijstand; een kopie van een document ter staving van het vertrek van uw dochter naar Luxemburg; een kopie van de overlijdensakte van uw moeder; een kopie van een document waaruit blijkt dat u de verantwoordelijkheid kreeg over uw familie na het overlijden van uw moeder; kopies van een attest en een aanbevelingsbrief omwille van uw hulp bij de presidentsverkiezingen; een kopie van een uitnodiging om te komen spreken als verkiezingskandidaat; een kopie van een uitnodiging voor een conferentie voor de verkiezing; een kopie van een klacht die u indiende naar aanleiding van verkiezingsfraude; kopies van enkele diploma's en attesten van uw studies en een bevestiging van het ministerie van onderwijs van uw studies (DOC 25, IV, p. 3); een kopie van een klacht die u indiende tegen A. K. (...) omwille van stalking; een printscreen met verkiezingsresultaten; een enveloppe waarmee u documenten ontving uit Griekenland; enkele medische documenten in verband met een opname naar aanleiding van onduidelijke klachten op de spoeddienst in België; een attest van uw Belgische psychologe waarin zij stelt dat u psychische klachten heeft ten gevolg van trauma in uw thuisland en uw vlucht naar België; en een attest van Fedasil ter staving van uw littekens. Na het laatste persoonlijk onderhoud legde uw advocaat nog de volgende stukken neer: een artikel van The Guardian aangaande opposanten van de Revolutionaire Garde, een mensenrechtenrapport van het Human Rights Council van de Verenigde Naties d.d. 14 mei 2021, en hetzelfde attest van uw littekens dat u zelf reeds neerlegde. Zij formuleerde voorts enkele opmerkingen aangaande uw psychische staat en de invloed daarvan op uw verklaringen, aangaande de gedetailleerde verklaringen die u aflegde en de documenten die u neerlegde betreffende uw relaas, de Afghaanse identiteitsdocumenten die u neerlegde, en de behandeling van opposanten van de revolutionaire garde. Zij stelde dat er sprake is van eerdere vervolging en dat u bovendien, omwille van het feit dat u als lid van de Sepah het land zonder toestemming heeft verlaten en reeds meer dan vijf jaar in het buitenland verblijft, risico loopt op verdere vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw gedrag tijdens het eerste persoonlijk onderhoud (het leek er op bepaalde momenten op dat u onwel werd, CGVS I, p. 4 en p. 10) en het door u neergelegde psychologische attest, blijkt dat u psychische/gezondheidsproblemen heeft en soms tijd nodig heeft om tot uzelf te komen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Aan het begin en/of in de loop van elk persoonlijk onderhoud werd u duidelijk gewezen op de mogelijkheid om zelf aan te geven wanneer u behoefte had aan pauze. Er werd u verschillende malen gevraagd of u ertoe in staat was om verder te gaan met het persoonlijk onderhoud (CGVS I, p. 4, 5, 10, CGVS II, p. 2, CGVS III, p. 2, CGVS IV, p. 2, CGVS V, p. 2). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Uw advocaat erkende in haar schrijven d.d. 6 oktober 2021 ook dat er rekening werd gehouden met deze bijzondere procedurele noden doordat de duur van de gehoren beperkt werd gehouden.

Volgens uw verklaringen vreest u bij terugkeer naar Iran vergelding door de Sepah, voor wie u jarenlang heeft gewerkt. U zou in de problemen zijn gekomen door drie zaken: uw deelname aan de verkiezingen en de klacht die u indiende naar aanleiding van de uitslag; een klacht (die u uiteindelijk niet indiende) omwille van het feit dat uw boeken onder andermans naam werden uitgegeven; en een klacht die u indiende omdat u werd gestalkt (CGVS V, p. 16-17). U kende bovendien jarenlang problemen omdat u weigerde bepaalde taken binnen de Sepah uit te voeren. Er dient echter te worden vastgesteld dat een veelheid aan inconsistenties en tegenstrijdigheden in uw verklaringen ertoe leiden dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw relaas.

In dit kader wordt vooreerst opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering dat u bij de Sepah heeft gewerkt. Uw verklaringen dienaangaande komen immers weinig aannemelijk over. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud stelde u dat u in eerste instantie, toen u zelf nog student was, werd gerekruteerd als toezichthouder voor de studentencolleges (CGVS I, p. 3). U moest informatie doorgeven over uw medestudenten, bijvoorbeeld wanneer er mannen in het gebouw kwamen of als er alcohol werd gedronken. Gevraagd wat er gebeurde met de informatie die u doorgaf, antwoordde u dat u dat niet wist (CGVS II, p. 9). Toen u vervolgens na enkele maanden voor de Sepah begon te werken en u in 1387 of 1388 werd opgeroepen om traangas te gebruiken tegen betogers, was dat uw eerste nare ervaring, het was toen pas dat u beseftte dat de Sepah niet met maar tegen de bevolking stond, en vanaf toen probeerde u bij hen weg te gaan (CGVS I, p. 10, CGVS II, p. 10). Het is echter weinig aannemelijk dat een volwassen vrouw die reeds haar hele leven in Iran heeft doorgebracht, geen idee heeft van de aard van het werk dat de Sepah uitvoert. Hierop gewezen, antwoordde u dat u een jong meisje was toen u werd uitgehuwelijkt en dat u na het overlijden van uw moeder uw familie moest onderhouden. U dacht dat de Sepah zich bezighield met de verdediging van het land en het volk (CGVS II, p. 11). Deze verklaring kan, gezien de alomtegenwoordigheid van de Sepah in het Iraanse openbare leven, niet overtuigen. Bovendien is er geen enkele reden waarom de Sepah iemand in dienst zou nemen en houden die niet gemotiveerd is om de kerntaken van de organisatie uit te voeren. Uw verklaringen dienaangaande zijn ook inherent tegenstrijdig. U stelde immers meermaals dat u uit de gratie viel van zodra u zaken begon te weigeren, dat u nog sneller in de achtig daalde dan u was gestegen van zodra u tegen uw meerderen inging (CGVS I, p. 6, CGVS II, p. 4). Uw gebrek aan motivatie voor het werk van de Sepah bleek echter al van het begin, toen u weigerde een militaire opleiding te volgen (CGVS II, p. 5) en uitte zich de daaropvolgende jaren in het feit dat u tal van opdrachten weigerde (CGVS I, p. 6, 10). Toch slaagde u, een Koerdische vrouw die bovendien geen militaire achtergrond had waardoor het al ongebruikelijk was om door de Sepah aangenomen te worden (CGVS I, p. 4), erin binnen de organisatie door te groeien, u kreeg steeds verschillende verantwoordelijkheden en kreeg zelfs woningen van de Sepah (CGVS II, p. 2-5). Waar u opdrachten naast u legde waarbij u telefoons diende af te tappen, mensen op straat te slaan en aan te vallen of straffen in rechtbanken uit te voeren, telde u in de plaats ervan vesten en wapens, verplaatste u dossiers en poetste u graven (CGVS II, p. 3). Dat u op die manier carrière zou kunnen maken, enkel omdat u culturele taken wel goed uitvoerde (CGVS I, p. 6, CGVS II, p. 11-12) mist elke geloofwaardigheid. Daarenboven legde u amper tot geen bewijs neer van uw werk voor de Sepah. U legde (kopieën van) enkele brieven neer die uw betrokkenheid bij de verkiezingscampagnes van 1388 staven, maar hieruit blijkt nergens dat u dit als werknemer van de Sepah zou hebben gedaan. Voor het overige legde u geen enkele loonbrief, werkbadge, aanbevelingsbrief, contract, email, foto of enig ander document neer dat uw verklaring kan ondersteunen dat u jarenlang bij de Sepah werkte. Dit zou nochtans redelijkerwijs van u kunnen worden verwacht. Zo stelde u immers bijvoorbeeld dat uw loonfiches en personeelskaart bij de Sepah lagen, maar u kreeg er wel een duplicaat van (CGVS I, p. 6). Dat u juist deze cruciale documenten niet terugkreeg van de smokkelaar – die u wel andere documenten plots had terugbezorgd – is erg frappant (CGVS III, p. 3). Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering voor de Sepah gewerkt te hebben. Aangezien de door u aangehaalde problemen kaderen in uw werk, kan hier evenmin enig geloof aan gehecht worden. Dit blijkt te meer uit onderstaande vaststellingen.

U haalde drie 'klachten' aan die de kern van uw relaas vormden: een klacht naar aanleiding van de verkiezingen, een klacht naar aanleiding van boeken die u schreef (maar die u uiteindelijk niet indiende), en een klacht naar aanleiding van stalking waarvan u slachtoffer werd. De eerste klacht waarvan sprake is, met name degene die betrekking had op de uitslag van de gemeenteraadsverkiezingen van Vahidieh, zou blijkens uw verklaringen de directe aanleiding hebben gevormd voor uw vertrek uit Iran. U legde hierover evenwel volstrekt tegenstrijdige en incoherente verklaringen af. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud legde u uit dat u twee jaar voor het stadsbestuur werkte en in 1392 deelnam aan de verkiezing. U haalde 18721 stemmen, maar bij het bekendmaken van de uitslag zei men dat u slechts 821 stemmen haalde. Hierop besliste u klacht neer te leggen. Een petitie om u te steunen haalde 12721 handtekeningen. Toen u zich bij het gerecht aandiende, zorgde de security ervoor dat u geen toegang kreeg tot het gebouw (CGVS I, p. 7). Er vond dezelfde dag een confrontatie plaats tussen u en mevrouw E. (...), waarbij u zei dat u klacht tegen haar zou neerleggen en dat u zich beter zou bekeren zoals de Armenen. U werd geslagen en vluchtte weg. Onderweg werd u door uw vriendin N. G. (...) gebeld en gewaarschuwd dat u moest vluchten. Dit alles gebeurde op een dinsdag in de maand azar (november/ december 2015) of bahman 1394 (januari/februari 2016). In het weekend van diezelfde week vertrok u uit het land (CGVS I, p. 11). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud werd dieper ingegaan op deze verkiezingen, waarbij u herhaalde dat u 18721 stemmen behaalde en klacht indiende bij de rechtbank na het verschijnen van de officiële uitslag dat u slechts 821 stemmen zou hebben behaald. De klacht diende u pas vier maanden later in, nadat uw vertegenwoordigers hun steun in u hadden bevestigd. Het was vervolgens een jaar na de verkiezing dat N. (...) u waarschuwde, en twee weken later verliet u het land. Erop gewezen dat u

volgens uw eerdere verklaringen (bij de DVZ) het land had verlaten op 5 day (maand 10) 1394 (26 december 2015), antwoordde u dat u in bahman of esfand (maand 11 of 12) vertrok. Toen u vervolgens werd duidelijk gemaakt dat het niet klopte dat er een jaar zat tussen de verkiezing en uw vertrek, als de verkiezing plaatsvond in 1392 en uw vertrek eind 1394, antwoordde u louter dat er ongeveer anderhalf jaar tussen zat en u het bij benadering zei, omdat u de datum niet uit uw hoofd kende. U wist dat de verkiezing in 1392 was en dat u in 1394 vertrok (CGVS III, p. 11-12). Toen even later over uw reisweg werd gesproken, verklaarde u, in strijd met uw eerdere verklaringen, dat u na de waarschuwing van N. (...) meteen vertrok, maar dat u twee weken onderweg was voor u de grens overstak. N. (...) had alles al geregeld toen ze u belde. Dat ze u belde was toen u van de rechtbank kwam, waar u was in verband met een totaal andere zaak. U nam na haar telefoontje meteen een taxi naar huis (CGVS III, p. 13). Tijdens het vierde persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dat niet uzelf, maar de mensen die u steunden klacht indienden naar aanleiding van de verkiezingsuitslag. U diende zich slechts naar de rechtbank te begeven wanneer u daar de opdracht toe kreeg. Toen u bij de rechtbank aankwam, kreeg u telefoon van mevrouw E. (...) dat u naar Parandak moest komen. Onmiddellijk daarna belde N. (...) u om u te waarschuwen. U nam de taxi naar Parandak, waar u door mevrouw E. (...) werd geslagen. Ze droeg u op om later terug te komen om met mevrouw Azimiyeh te spreken. Dit gebeurde een of twee maanden later, nadat u een brief had ontvangen. Er werd u gezegd dat u deze keer zou worden vergeven (CGVS IV, p. 6). Gevraagd wanneer u uw vertrek uit Iran begon voor te bereiden, antwoordde u dat dit twee maanden voor uw vertrek was. Vervolgens zei u dat u in de maand mordad (maand 5) van 1394 (juli/ augustus 2015) uw vertrek begon voor te bereiden en in day 1394 vertrok, hetgeen zou willen zeggen dat u al een vijftal maanden voor uw vertrek uw reis voorbereide (CGVS IV, p. 7). Gezien het incoherente karakter van uw eerdere verklaringen, werd tijdens het vijfde persoonlijk onderhoud gevraagd om alle gebeurtenissen nogmaals te overlopen en te dateren. U stelde toen dat de uitslag van de verkiezing werd bekendgemaakt op 27.03.1392 (17 juni 2013), en dat de verkiezingen zelf een maand eerder hadden plaatsgevonden. U herhaalde dat het niet u was die de klacht neerlegde, maar wel uw kiezers. U wist wel dat ze het van plan waren. Op een dinsdag in day 1392 (december 2013/januari 2014) moest u zich aanmelden bij het gerecht, daar had u de dag tevoren bericht van gekregen. Toen u in het trappenhuis was, kreeg u telefoon van mevrouw E. (...) dat u naar Parandak moest gaan. Mevrouw E. (...) zei daar u dat u later een brief zou ontvangen en dat u zich dan moest aanmelden om verder over de zaak te spreken. U ontving de brief pas in de maand tir van 1393 (juni/juli 2014). Een week na ontvangst van de brief, op 15 tir 1393 (6 juli 2014) moest u zich aanmelden. Er werd u gezegd dat u deze keer werd vergeven omdat u alleenstaande moeder was en een goed werkverleden had. Drie of vier maanden later, in aban 1393 (oktober/november 2014) kreeg u de waarschuwing van N. (...) en begon u uw vertrek uit Iran voor te bereiden. In day 1393 (december 2014/januari 2015) verliet u vervolgens het land. Erop gewezen dat u tot dan toe steeds had gezegd dat u pas in 1394 het land had verlaten (CGVS I, p. 3, p. 7; CGVS III, p. 112), reageerde u verward en herhaalde telkenmale dat u op 9 maart 2016 uw vingerafdrukken gaf in Griekenland en dat u zeker in de maand day was vertrokken. U gaf geen enkele verklaring voor het feit dat u uw vertrek plots met een jaar had verschoven. Toen u er voorts op werd gewezen dat u ook verschillende maanden had genoemd als datum voor uw vertrek (azar, day, bahman en esfand, maand 9 tot 12 van de Iraanse kalender), herhaalde u dat u zeker in de maand day was vertrokken en stelde dat het 2,5 tot 3 maanden na de waarschuwing van N. (...) was. Ook hier had u echter al verschillende versies voor gegeven, variërend van onmiddellijk na haar waarschuwing tot enkele weken of enkele maanden. Hierop gewezen, antwoordde u dat u onmiddellijk na haar waarschuwing de eerste stappen had gezet om te kunnen vertrekken, en dat hoe lang het vervolgens nog duurde daar los van stond. Er werd u duidelijk gemaakt dat het tegenstrijdige karakter van uw verklaringen betreffende de tijdslijn problematisch was, waarop u nogmaals herhaalde dat uw problemen begonnen in 1392, dat u uw reis begon te regelen na het telefoontje van N. (...), en dat u op 9 maart 2016 vingerafdrukken gaf in Griekenland (CGVS V, p. 12-15). Het herhalen van uw verklaringen kan echter geenszins volstaan om het tegenstrijdige karakter ervan te justifyeren. Bovendien verschaftte u op deze manier geen enkele verheldering over de tijdslijn van de door u aangehaalde gebeurtenissen. De vaststelling dat u er niet in slaagde om duidelijk en coherent de verschillende gebeurtenissen naar aanleiding van de verkiezing in de tijd te situeren ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid ervan.

Wat de verkiezingen op zich betreft, raken uw verklaringen daarenboven kant noch wal. U beweerde meermaals dat u 18.721 stemmen behaalde en dat er klacht werd ingediend na het verschijnen van de officiële uitslag dat u slechts 821 stemmen zou hebben behaald (CGVS I, p. 7, CGVS III, p. 10). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat de gemeente Vahidieh een bevolking heeft van slechts 25.000 tot 30.000 personen – en geen drie tot vijf miljoen, zoals u beweerde (CGVS III, p. 10). Dit ontkende u aanvankelijk (CGVS III, p. 10), om bij het volgende persoonlijk onderhoud te zeggen dat u beschaamd was dat u het inwonersaantal zo verkeerd had ingeschat (CGVS IV, p. 2). Los van het feit dat het, zoals u zelf zei, vreemd is dat iemand die twee jaar voor een gemeente zou hebben gewerkt een dergelijke verkeerde inschatting zou maken over het inwonersaantal van die gemeente, kunnen uw beweringen over

het behaalde aantal stemmen bijna onmogelijk kloppen. Niet elke inwoner is immers stemgerechtigd, dus 18.721 stemmen in een gemeente van 25.000 tot 30.000 inwoners – en dat zonder enige campagne te voeren (CGVS III, p. 9) is een erg hoog aantal. Uit de informatie blijkt dat de winnaar van de verkiezing slechts iets meer dan 5000 stemmen achter zijn naam kreeg. Het is bovendien opmerkelijk dat u, zoals hierboven reeds aangehaald, eerst stelde dat u zelf klacht indiende tegen de uitslag, om later te zeggen dat het uw kiezers waren, en dat u niet kon zeggen hoeveel tijd er verstreek tussen de verkiezing en het indienen van de klacht. Hoewel het op zich aannemelijk is dat u deelnam aan de verkiezing (uw naam wordt immers vermeld tussen de kandidaten), kan dit op zich niet volstaan om te zeggen dat uw deelname negatieve gevolgen voor u kende. De hierboven aangehaalde tegenstrijdigheden ondergraven de geloofwaardigheid van de kern van uw relaas, de directe aanleiding voor en de omstandigheden van uw vertrek uit Iran.

Wat betreft uw overige problemen, wordt vastgesteld dat u ook hier volstrekt tegenstrijdige verklaringen aflegde.

Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud, bij het overlopen van de documenten, stelde u dat u klacht neerlegde omdat twee door u geschreven boeken door de uitgeverij onder een andere naam werden uitgegeven, dat deze persoon werd aangehouden en zes maanden gevangenisstraf kreeg, en dat u door louche figuren werd benaderd en onder druk gezet om de klacht te laten vallen (CGVS I, p. 9). Toen er tijdens het vierde persoonlijk onderhoud specifiek op de zaak omtrent de door u geschreven boeken werd ingegaan, stelde u dat u, toen u zag dat de baas van de uitgeverij, de heer H. (...), in een rolstoel zat, besliste hem te vergeven en geen klacht in te dienen (CGVS IV, p. 5-6). U werd door mevrouw E. (...) geslagen toen u er met haar over sprak, maar verder kende u geen problemen naar aanleiding van deze boeken (CGVS IV, p. 6). Toen u tijdens het vijfde persoonlijk onderhoud werd gevraagd om de context te schetsen van de stalking waarvan u slachtoffer werd, beschreef u dat u door mevrouw Az. (...) werd aangesproken over uw make-up, dat u toen verwees naar mevrouw Es. (...) die veel meer make-up droeg maar daar niet op werd aangesproken, en dat u vervolgens gestalkt werd en hier klacht voor indiende. De stalking begon twee of drie dagen na uw gesprek met mevrouw Az. (...) en zij was behalve u de enige die de informatie had die de stalker nodig zou hebben voor zijn acties, dus het was duidelijk dat de stalking het gevolg was van dit gesprek. Erop gewezen dat u eerder had gezegd dat de stalking te maken had met uw boeken, antwoordde u dat u de vorige keer had gezegd dat het te maken had met de verkiezingen of de uitgever. Uw verklaringen uit het eerste persoonlijk onderhoud werden u vervolgens voorgelezen, en u bevestigde de correctheid ervan. Erop gewezen dat u net tevoren de stalking aan een volledig ander probleem had gelinkt, antwoordde u dat u slechts één klacht voor stalking neerlegde en dat u daarna onder druk werd gezet om deze klacht in te trekken (CGVS V, p. 15-16). Het is dan ook uit uw verklaringen volstrekt onduidelijk wat de aanleiding zou zijn geweest voor de stalking. Evenmin kon u zeggen wanneer deze zou hebben plaatsgevonden (CGVS V, p. 16), en dat blijkt ook niet uit het document dat u dienaangaande neerlegde. Hoe dan ook betreft het een kopie die op zich geen enkele bewijswaarde heeft. Er kan aan deze elementen van uw relaas (de stalking en enige problemen naar aanleiding van de boeken die u schreef) dan ook geen enkel geloof worden gehecht.

De plausibiliteit van uw verklaringen wordt nog verder aangetast door het geheel van uw verklaringen omtrent uw documenten. Hierbij wordt in eerste instantie gekeken naar uw algemene verklaringen over uw documenten. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens uw eerste persoonlijk gaf u kopies af van enkele documenten. Tijdens het derde persoonlijk onderhoud had u enkele nieuwe (kopies van) documenten bij zich om af te geven. Gevraagd hoe u aan die documenten kwam, legde u uit dat u bij vertrek uit Turkije twee tassen had met documenten en geld. Op het moment dat de boot zou vertrekken, dwong de smokkelaar u om de tassen af te geven. Op dat moment slaagde u erin om van bepaalde documenten foto's te nemen met uw gsm. Deze drukte u later af en kon u dus vroeg in de asielprocedure afgeven. U kon op dat moment echter niet uw identiteitsdocumenten veilig stellen, dat liet de smokkelaar niet toe. Toen u nog in Griekenland was, eind 2018 of in 2019, sprak u met een van de smokkelaars en vroeg u hem naar uw documenten. In juli 2021 contacteerde uw vriendin O. (...) u met de boodschap dat de smokkelaar haar een deel van uw documenten bezorgde, en deze stuurde ze vervolgens naar u op, zodat u ze kon neerleggen (CGVS III, p. 3-5). Dat een smokkelaar de spullen van iemand die hij in maart 2016 vervoerde in juli 2021 nog in zijn bezit zou hebben en op dat moment, zonder duidelijke reden, aan diens contactpersoon zou bezorgen, komt echter bijzonder weinig aannemelijk over. Hierop gewezen, kon u enkel antwoorden dat u hun gedrag niet kon verklaren (CGVS III, p. 4-5). Het is overigens wel erg toevallig dat de smokkelaar O. (...) juist contacteerde wanneer u in de asielprocedure zat en vlak voor uw derde persoonlijk onderhoud gepland stond. Bovendien liet u bij het derde persoonlijk onderhoud na om alle documenten neer te leggen die u op die manier van O. (...) zou hebben ontvangen, maar voegde u er tijdens het vierde persoonlijk onderhoud nog meer toe. Van een verzoeker kan echter worden verwacht dat hij van bij het begin van zijn procedure, en minstens van zodra hij nieuwe documenten in zijn bezit heeft, deze documenten zo snel mogelijk aan de asielinstanties bezorgt. Dat u tijdens uw vierde persoonlijk onderhoud nog nieuwe documenten neerlegde, en dat u zelfs dan, nadat u in het begin van

het persoonlijk onderhoud was gewezen op uw medewerkingsplicht in deze (CGVS IV, p. 3), bijna anderhalf uur later met nog meer stavingstukken op de proppen kwam (CGVS IV, p. 8), geeft de indruk dat u slechts de stukken neerlegde die u op dat moment goed uitkwamen en dat u op die manier heeft verzaakt aan uw medewerkingsplicht of bewust heeft getracht het Commissariaat-generaal te misleiden. Het is voorts opmerkelijk dat u bij het overlopen van uw documenten tijdens het vijfde persoonlijk onderhoud over een groot deel van de documenten die u afgaf, stelde dat u er reeds in Iran foto's van had genomen en dat u deze op uw gsm had staan (CGVS V, p. 6), hetgeen tegenstrijdig is met de verklaringen die u aflegde bij het derde persoonlijk onderhoud (CGVS III, p. 4). Gevraagd hoe het dan kwam dat u bepaalde documenten reeds vroeg in de asielpcedure kon afgeven, en andere pas nadat O. (...) ze u opstuurde, beweerde u dat een deel van de foto's op uw gsm verloren ging nadat uw gsm in het water viel. Er zou dus een deel zijn dat u wel nog op uw gsm had staan en zelf kon afprinten, een deel dat van uw gsm was verdwenen maar wel door de smokkelaar aan O. (...) werd bezorgd, en een deel dat van uw gsm was verdwenen en niet door de smokkelaar aan O. (...) werd bezorgd (CGVS V, p. 5-7, 10-11). Het is echter bijzonder weinig geloofwaardig dat waterschade aan uw gsm ertoe zou leiden dat een deel foto's verloren ging, terwijl een ander deel bewaard bleef. Hierop gewezen, antwoordde u dat u de gsm nog had en u bereid was om deze af te geven of de data te proberen herstellen (CGVS V, p. 11). Dit vormt echter geen verklaring voor uw weinig aannemelijke stelling dat een deel van de gegevens verloren ging en een deel bewaard bleef. U heeft daarenboven meer dan voldoende tijd gehad om te trachten de data te herstellen, als u dat wilde. Bovendien, als u reeds foto's van al uw documenten op uw gsm had staan, is het volstrekt onlogisch dat u, op het moment dat de smokkelaar u beval uw tassen af te geven, foto's zou zijn beginnen nemen van de documenten.

Naast uw algemene verklaringen over uw documenten, dient te worden verwezen naar de ongeloofwaardige verklaringen die u aflegde aangaande bepaalde specifieke documenten. Over uw paspoort vertelde u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat u het niet bij zich had op het moment dat u Iran verliet. U had het aan een vriendin gegeven met de bedoeling om naar Mekka te reizen. Het paspoort waarvan u een kopie neerlegde, verviel echter op 2 januari 2015. Erop gewezen dat u er dus niet meer mee had kunnen reizen, antwoordde u dat u niet naar de vervaldatum keek op het moment dat u zich inschreef voor de Mekka-reis – hetgeen weinig aannemelijk overkomt (CGVS II, p. 7). Gewezen op het feit dat uit de beschikbare informatie blijkt dat werknemers van de Sepah niet zomaar zelf een paspoort kunnen aanvragen en in bezit hebben om naar eigen goeddunken mee te reizen, beweerde u het paspoort al te hebben gehad voor u bij de Sepah begon te werken (CGVS II, p. 7 – een verklaring die u bij het vijfde persoonlijk onderhoud herhaalde (CGVS V, p. 5), maar die niet kan kloppen aangezien het paspoort dateert van 2010, toen u al meerdere jaren voor de Sepah actief zou zijn geweest. Toen u hierop werd gewezen, beweerde u dat u zich plots herinnerde dat u naast uw gewone paspoort ook een paspoort met een blauwe kaft zou hebben gehad, dat bij de Sepah werd bewaard. U wijzigde uw verklaring verschillende malen en herhaalde eerst dat uw paspoort dateerde van voor u naar de universiteit ging, stelde vervolgens dat het in 1386/1387 voor u werd aangevraagd, en beweerde daarna dat u het in 1388/1389 kreeg (CGVS II, p. 7-9). Uw verklaringen waren volstrekt onsamenhangend en misten elke logica. Hetzelfde geldt voor uw verklaringen aangaande uw shenasnameh. Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u dat uw shenasnameh bij de smokkelaar lag (Verklaring DVZ, vraag 25). U maakte geen gewag van enig ander shenasnameh. U verklaarde voor het CGVS dat uw nieuwe shenasnameh door de Sepah werd aangevraagd en pretendeerde dat er iets bijzonders aan was, omdat het van onder naar boven werd geopend (zoals een paspoort) – hetgeen echter normaal is bij de nieuwe shenasnameh. U stelde eerst dat uw oude shenasnameh bij de Sepah bleef (CGVS II, p. 7-8) en even later wijzigde u dat: uw nieuwe shenasnameh bleef bij de Sepah. Het oude lag bij u. U toonde op dat moment een foto van uw oude shenasnameh op uw telefoon (CGVS II, p. 8-9). Tijdens het derde persoonlijk onderhoud legde u foto's neer van uw oude alsook uw nieuwe shenasnameh (CGVS III, p. 6-7). Tijdens het vijfde persoonlijk onderhoud stelde u dat uw shenasnameh in de tas zat die door de smokkelaar werd afgenomen, en toen u werd gewezen op uw eerdere verklaring dat de Sepah uw shenasnameh had, zei u dat het werd ingenomen maar wel teruggegeven. Onmiddellijk daarna zei u dat de Sepah uw nieuwe shenasnameh heeft en de smokkelaar de oude. Er zou u zijn gezegd door de Sepah dat u uw shenasnameh terug mocht komen halen, maar dat deed u niet – hetgeen weinig aannemelijk is, het betreft immers een belangrijk document.

Voorts legde u twee (valse) Afghaanse identiteitsdocumenten (taskara) neer, waarvan u beweerde dat u ze van de smokkelaar ontving om Iran te verlaten (CGVS IV, p. 8, 9, 10). U legde uit dat u van de smokkelaar de instructie kreeg om zich voor te doen als Afghaanse die in Iran was opgegroeid. Het betreft echter taskara die een opvallende fout bevat die door elke agent zou opgemerkt worden. Zo komt de datum op de stempel niet overeen met de datum van afgifte. Voor Afghanen die in Iran wonen, is bovendien niet een taskara maar wel een amayesh-kaart, uitgegeven door de Iraanse autoriteiten, het gangbare identiteitsbewijs. Hierop gewezen, antwoordde u dat u het niet wist, en dat u er niet over sprak met uw (Afghaanse) schoonzus. Het is echter volstrekt onaannemelijk dat iemand met uw beweerde

professionele achtergrond zou trachten het land door te reizen en te ontvluchten met een identiteitsbewijs dat zo duidelijk vals is en haar valse identiteit niet of amper staft. Uw verklaring hiervoor, dat u wist dat de smokkelaar onzin uitkraamde maar u geen keuze had, dat de smokkelaar u garandeerde dat hij u tot in Duitsland zou krijgen, kan niet volstaan voor iemand die beweert zelf jarenlang voor de Sepah te hebben gewerkt. De opmerking aangaande uw Afghaanse documenten die uw advocaat maakte na het laatste persoonlijk onderhoud, met name dat ook Am. (...) geen amayesh-kaart had maar slechts een taskara en dat Iran een database heeft met betrekking tot amayesh-kaarten en niet van taskara, betreft slechts een post-factum bewering die bovenstaande elementen niet kan aantasten.

Tot slot blijkt uit uw verklaringen dat u een persoon bent die er niet voor terugdeinst zich te bedienen van een valse identiteit. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich bij aankomst in Griekenland uitgaf voor de Afghaanse A. H. (...). U beweerde dat u, van zodra u van Chios naar Athene was gereisd, melding maakte van uw ware identiteit maar dat dit niet kon worden geregistreerd zonder originele identiteitsdocumenten – waarover u niet beschikte. U begon dit vervolgens onmiddellijk te regelen (CGVS V, p. 3). Dat is echter niet waar. U koos er daarentegen voor om nog drie jaar te wachten, tot na het vertrek van uw dochter uit Griekenland, alvorens aan uw vriendin T. (...) en uw broer te vragen uw paspoort van Iran naar Griekenland te sturen (CGVS V, p. 7-8). U maakte met andere woorden bewust de keuze om uw ware identiteit, die u met een origineel paspoort kon staven, gedurende drie jaar voor de Griekse autoriteiten verborgen te houden. Bovendien legde u dienaangaande tegenstrijdige verklaringen af. Waar u tijdens uw vijfde persoonlijk onderhoud verklaarde dat u zelf naar de Griekse autoriteiten stapte met uw paspoort, had u tijdens het tweede en derde persoonlijk onderhoud verklaard dat u het afgaf nadat u door de politie was onderschept (CGVS II, p. 7, CGVS III, p. 13). Een dergelijke handelswijze getuigt hoe dan ook geenszins van een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Van een verzoeker mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs worden verwacht dat hij zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven.

Aangezien noch aan uw werk voor de Sepah, noch aan de door u aangehaalde vluchtmotieven, noch aan uw (verklaringen omtrent uw) documenten enig geloof kan worden gehecht, dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw rijbewijs en de kopies van uw identiteitsdocumenten en die van uw familieleden bevestigen hooguit uw identiteit en die van uw familie, die hier op zich niet ter discussie staat. Uw shenasnameh en paspoort en uw Afghaanse documenten werden hierboven reeds aangehaald. Dat u in Griekenland heeft verbleven, zoals bevestigd door de Griekse vluchtelingenkaart, wordt niet in twijfel getrokken, maar het kaartje van Chios, dat uw naam niet bevat, kan geen bewijs vormen van uw aankomstdatum aldaar. Dat uw dochter naar Luxemburg trok, staat niet ter discussie. Dat uw moeder is overleden en u daarna de verantwoordelijkheid kreeg over uw familie vormt geen element in deze beslissing. Aan uw studies, ondersteund door uw studentenkaart en kopies van enkele attesten en een diploma, wordt op zich evenmin getwijfeld. Uw deelname aan de verkiezingen in Vahidieh, zoals ondersteund door de printscreen en uitnodigingen voor een conferentie en een spreekbeurt, vormt op zich niet het onderwerp van discussie. Wat betreft de klachten moet opgemerkt worden dat het slechts kopies betreffen, waarvan de waarde beperkt is. Bovendien kunnen documenten slechts bewijskrachtig zijn voor zo ver zij ondersteund worden door geloofwaardige en coherente verklaringen, wat niet het geval is. De enveloppe die u neerlegde kan slechts aantonen dat er u post werd verzonden uit Griekenland op 15 juli 2021, maar kan geen bewijs vormen voor de inhoud van de enveloppe of de wijze waarop de afzender deze inhoud heeft bekomen. Uit het feit dat u in België op de spoed werd opgenomen kan geen risico vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstig schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming afgeleid worden. Wat betreft het attest ter staving van uw littekens, wordt opgemerkt dat dit geen bewijs vormt van de omstandigheden waaronder u deze littekens of verwondingen opliep. De brief van uw psychologe kan evenmin gelden als bewijsstuk voor uw relaas. Attesten van een psycholoog die een persoon behandelt voor problemen met zijn of haar geestelijke gezondheidstoestand, bevatten een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij/zij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Dergelijke attesten geven echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Wat betreft de opmerkingen die uw advocaat maakte over uw ervaringen bij de Sepah en uw daaruit voortvloeiende risico vervolgd te zullen worden, en de informatie die zij dienaangaande neerlegde, kan worden opgemerkt dat deze niet dienstig zijn nu er, zoals uitgebreid gemotiveerd, geen geloof wordt gehecht aan uw verklaringen werkzaam te zijn geweest voor de Sepah.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent zij dat er sprake is van een beoordelingsfout.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanspraak. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Iran vergelding vreest door de Sepah omwille van de klachten die zij indiende (notities CGVS d.d. 18 september 2020, p. 11).

2.2.5. De Raad wijst er evenwel op dat in de bestreden beslissing uitgebreid wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het asielaanvraag van verzoekende partij. In het bijzonder wordt er door verwerende partij op gewezen dat (A) geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat zij bij de Sepah heeft gewerkt, gelet op haar onaannemelijke verklaringen dienaangaande en tevens de vaststelling dat zij amper tot geen bewijs neerlegt van haar werk voor de Sepah; (B) verzoekende partij over de eerste klacht die zij indiende, met name degene die betrekking had op de uitslag van de gemeenteraadsverkiezingen van Vahidieh en die blijkens haar verklaringen de directe aanleiding zou hebben gevormd voor haar vertrek uit Iran, volstrekt tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegt; (C) haar verklaringen bovendien wat de verkiezingen op zich betreft kant noch wal raken; (D) verzoekende partij ook over haar overige problemen volstrekt tegenstrijdige verklaringen aflegde; (E) de plausibiliteit van haar verklaringen nog verder wordt aangetast door het geheel van haar verklaringen over haar documenten; (F) uit haar verklaringen blijkt dat zij een persoon is die er niet voor terugdeinst zich te bedienen van een valse identiteit; en (G) de door haar neergelegde documenten hierop geen ander licht werpen.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten bijbrengt die voormelde vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht te plaatsen.

2.2.6.1. Verzoekende partij voert aan dat onvoldoende rekening gehouden werd met haar psychische problemen bij de beoordeling en analyse van haar verklaringen. Zij duidt erop dat haar psychische gezondheidstoestand duidelijk een obstakel was tijdens de asielaanvraag. Zij stelt dat uit de notities van haar persoonlijke onderhoud blijkt dat zij het moeilijk kreeg telkens zij over haar activiteiten bij de Sepah vertelde. Tevens verwijst zij naar de bemerking van haar advocaat na haar vijfde persoonlijk onderhoud dat zij aan vrij zware concentratieproblemen lijdt en symptomen vertoont die op een PTSD lijken. Zij duidt op het psychologisch attest d.d. 21 juni 2020 en als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij een recenter psychologisch attest d.d. 24 december 2021 (bijlage 3 van het verzoekschrift). Ten slotte voegt zij in dit verband als bijlage bij haar verzoekschrift nog een uittreksel uit "*B. Knight, Guidelines for the Examination of Survivors of Torture – Second Edition, 2011*" (bijlage 4) en een uittreksel uit "*Institute for Human Rights and Medical Assessment, Medical Examination in the Asylum Procedure – Article 18 Directive 2013/32/EU – Manual for Health Professionals and Legal Workers, 2017*" (bijlage 5).

2.2.6.2. De Raad duidt er vooreerst op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat er in hoofde van verzoekende partij bijzondere procedurele noden werden aangenomen. Verwerende partij wijst desbetreffend op het volgende: "*Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw gedrag tijdens het eerste persoonlijk onderhoud (het leek er op bepaalde momenten op dat u onwel werd, CGVS I, p. 4 en p. 10) en het door u neergelegde psychologische attest, blijkt dat u psychische/gezondheidsproblemen heeft en soms tijd nodig heeft om tot uzelf te komen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Aan het begin en/of in de loop van elk persoonlijk onderhoud werd u duidelijk gewezen op de mogelijkheid om zelf aan te geven wanneer u behoefte had aan pauze. Er werd u verschillende malen gevraagd of u ertoe in staat was om verder te gaan met het persoonlijk onderhoud (CGVS I, p. 4, 5, 10, CGVS II, p. 2, CGVS III, p. 2, CGVS IV, p. 2, CGVS V, p. 2). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Uw advocaat erkende in haar schrijven d.d. 6 oktober 2021 ook dat er rekening werd gehouden met deze bijzondere procedurele noden doordat de duur van de gehoren beperkt werd gehouden.*"

Waar verzoekende partij opwerpt dat zij het moeilijk kreeg wanneer zij over haar activiteiten bij de Sepah vertelde, dat zij aan vrij zware concentratieproblemen lijdt en symptomen vertoont die op een PTSD lijken, herhaalt de Raad vooreerst dat om tegemoet te komen aan haar psychische/gezondheidsproblemen, er steunmaatregelen werden verleend aan verzoekende partij tijdens haar persoonlijke onderhoud. Uit niets blijkt dat de genomen steunmaatregelen niet afdoende waren om verzoekende partij in staat te stellen een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Uit de door verzoekende partij neergelegde psychologische attesten, inclusief het ter terechtzitting bij aanvullende nota bijgebrachte attest van 30 maart 2022 van psychologe Terheggen Miriam, kan evenmin op enerlei wijze worden

afgeleid dat haar psychologische gezondheidstoestand van die aard is dat zij in de absolute onmogelijkheid verkeert een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Uit de psychologische attesten komt daarentegen naar voren dat verzoekende partij wel degelijk in staat is haar relaas te vertellen wanneer zij haar verhaal in kleine stukken kan vertellen, zij geholpen wordt bij het structureren van haar relaas en zij afgeremd wordt wanneer zij te veel afwijkt. Uit de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt dat, naast bovenvermelde steunmaatregelen, verzoekende partij tevens in de gelegenheid werd gesteld om de verschillende onderdelen van haar relaas in kleine stukken te vertellen en dat de betrokken *protection officer* erover waakte dat zij dit op een gestructureerde manier kon doen. De Raad benadrukt ten slotte dat psychologe Terheggen het in haar conclusie slechts heeft over een "waarschijnlijkheid" van "bemoelijken" van een interview door haar psychologische kwetsbaarheid, wat niet de minste afbreuk doet aan het hoger gestelde.

De theoretische uiteenzetting in het verzoekschrift over de (potentiële) (negatieve) invloed van trauma's en psychologische problemen op de mogelijkheid om het asielrelaas, in het bijzonder met betrekking tot de traumatische ervaringen, weer te geven, waarbij verzoekende partij uitgebreid citeert uit voormelde uittreksels (bijlagen 4 en 5 van het verzoekschrift), is niet van aard om afbreuk te doen aan het voorgaande. Wederom moet worden herhaald dat *in casu* steunmaatregelen werden verleend aan verzoekende partij tijdens haar persoonlijke onderhouden om tegemoet te komen aan haar psychische/gezondheidsproblemen, dat niet aangetoond wordt dat de genomen steunmaatregelen niet afdoende waren om haar in staat te stellen een coherent en consistent relaas naar voor te brengen en dat uit de bijgebrachte psychologische attesten verder niet kan worden afgeleid dat haar psychologische gezondheidstoestand van die aard is dat zij in de absolute onmogelijkheid verkeert een consistent en consistent relaas naar voor te brengen.

Verzoekende partij kan dan ook niet volstaan met een verwijzing naar haar psychologische gezondheidstoestand teneinde een ander licht te werpen op de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, inconsistenties en tegenstrijdigheden in haar verklaringen.

Ten slotte onderstreept de Raad nog dat de neergelegde psychologische attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar verwondingen of trauma opliep. Een arts/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Dit geldt des te meer nu de attesten *in casu* geen betrekking hebben op fysieke sporen die mogelijks toelaten om een onmiskenbaar verband te leggen tussen de vastgestelde verwondingen of littekens en bepaalde specifieke gedragingen of handelingen die ervan aan de basis liggen doch wel op psychisch-medische moeilijkheden waarbij zulk een duidelijke link of causaal verband met vervolgingsfeiten of een situatie van ernstige schade minder evident is.

2.2.7. Waar verzoekende partij, onder verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens omtrent de bewijswaarde van medische stukken "*die bepaalde verwondingen attesteren die gelinkt zijn aan beweerde folterdaden*", vervolgens duidt op het door haar neergelegde attest ter staving van haar littekens en haar verklaring dat zij mishandeld werd, en meer in het bijzonder het slachtoffer werd van slagen, klappen en zweepslagen, merkt de Raad evenwel op dat *in casu* verwerende partij omtrent dit attest terecht motiveert dat dit geen bewijs vormt van de omstandigheden waaronder zij deze littekens of verwondingen opliep. Immers dient te worden vastgesteld dat het attest louter de littekens en verwondingen vaststelt, zonder evenwel enige uitspraak te doen over de oorzaak ervan (zie administratief dossier, stuk 6, map documenten, doc. 17).

2.2.8. Wat betreft nog het betoog van verzoekende partij dat de motivering in de bestreden beslissing dat zij onaannemelijke verklaringen aflegt over haar werk bij de Sepah een "*uiterst subjectief argument*" is en dat op geen enkele manier rekening werd gehouden met "*de enorme hoeveelheid aan gedetailleerde verklaringen die verzoekster over haar periode bij de Sepah heeft afgelegd*", stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen enkele poging onderneemt om de verschillende pertinente vaststellingen die verwerende partij in dit verband doet en op basis waarvan verwerende partij terecht besluit dat haar verklaringen dienaangaande geloofwaardigheid ontberen, *in concreto* te weerleggen dan wel te verklaren. In het bijzonder doet zij geen enkele afbreuk aan de motivering dat (i) het weinig aannemelijk is dat een volwassen vrouw die reeds haar hele leven in Iran heeft doorgebracht, geen idee heeft van de aard van het werk dat de Sepah uitvoert, en (ii) er bovendien geen enkele reden is waarom de Sepah iemand in dienst zou nemen en houden die niet gemotiveerd is om de kerntaken van de organisatie uit te voeren, waardoor het onaannemelijk is dat, hoewel haar gebrek aan motivatie voor het werk van de Sepah al van

het begin bleek, toen zij weigerde een militaire opleiding te volgen, zij, een Koerdische vrouw, bovendien zonder militaire achtergrond waardoor het al ongebruikelijk was om door de Sepah aangenomen te worden, erin slaagde binnen de organisatie door te groeien, zij steeds verschillende verantwoordelijkheden kreeg en zelfs woningen van de Sepah kreeg. Louter stellen dat dat het een *“uiterst subjectief argument”* betreft, biedt allerminst soelaas. Het louter relativeren van haar verantwoordelijkheden – verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat verwerende partij doet *“alsof ze er de hiërarchisch hoogste rang zou bekleed hebben”*, doch dat zij geen eindverantwoordelijke was en geen militaire rang had, en in de praktijk enkel veel bewegingsruimte kreeg – volstaat evenmin om voormelde vaststellingen in een ander daglicht te stellen, temeer nu nergens door verwerende partij gesteld wordt dat zij *“de hiërarchisch hoogste rang”* zou bekleden. Ook door te duiden op haar verklaringen over haar periode bij de Sepah, doet verzoekende partij op geen enkele wijze *in concreto* afbreuk aan de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing die de geloofwaardigheid van haar bewering bij de Sepah te hebben gewerkt wel degelijk ernstig ondermijnen.

2.2.9. De Raad stelt vast dat verzoekende partij voor het overige, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in theoretische beschouwingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.10. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 6 en 7), en dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit telkens met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van

verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT